

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΙΣ ΑΥΤΩΝ*

Ἐπὶ

Β. ΠΑΠΑΔΑΚΟΥ

Διευθυντοῦ Ἑγχειρήσεως Μητρότητος καὶ Παιδῶν
Ἑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας

Τὸ Κράτος, μὲ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ λάβῃ γιὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταπολέμησιν τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος, πρέπει κυρίως νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν του στοὺς συμπτωματικοὺς αὐτοὺς ἐγκληματίαι, οἱ ὁποῖοι εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτοξινωθοῦν καὶ νὰ θεραπευθοῦν, χωρὶς ὅμως ν' ἀδιαφορῇ καὶ γιὰ τοὺς ψυχοπαθολογικοὺς τύπους, τοὺς ὁποίους μπορεῖ μὲ τὴν κατάλληλην προσπάθειαν καὶ ἀγωγὴν νὰ βελτιώσῃ καὶ πολλὰς φορὰς ν' ἀπομακρύνῃ καὶ τούτους ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐπίδραση ἐπίσης στὴν ἐκδήλωσιν τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος ἐξασκοῦν καὶ ὠρισμένοι βιολογικοὶ παράγοντες. Ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι γνωστὸ ποῖο ρόλο παίξει στὴν ἐκδήλωσιν τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία. Κατὰ τὴν σημαντικὴν αὐτὴν περίοδον ποὺ διαμορφώνεται ἡ προσωπικότης στὰ ἄτομα, ὁ ἔφηβος ἐρχεται πολλὰς φορὰς εὐκολώτατα σὲ σύγκρουσιν μὲ τοὺς οἰκείους του καὶ γενικὰ μὲ τὸ περιβάλλον του.

Στὸν ὄργανισμὸν τοῦ ἀτόμου κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἡβης γίνεται μὴ πραγματικὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἐπανάστασις. Ἡ ἡβη γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τὸν ζωτικώτερον καὶ πιὸ σημαντικὸν σταθμὸν κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν οἱ ἀδένες τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ εἴδους ἐξελίσσονται καὶ ἀποτελοῦν ὄχι πιά ὑποτυπώδη ὄργανα τοῦ ὄργανισμοῦ, ἀλλὰ εἶναι πλέον λειτουργικὰ ὄργανα μεγάλης

σημασίας ὄχι μόνον σχετικὰ μὲ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀτόμου ἀλλὰ γενικὰ μὲ τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν διαίωσιν τοῦ εἴδους. Τὸ ἄτομον κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν γίνεται εὐερέθιστον, ἀνήσυχο, ἀπειθαρχοῦν, ἐριστικὸν καὶ πολλὰς φορὰς μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ἐπαναστατικὸν. Ἐρχεται πολὺ συχνὰ σὲ σύγκρουσιν μὲ τοὺς οἰκείους καὶ μὲ τὸ περιβάλλον του καὶ παρουσιάζει πολλὰς φορὰς ἀντικοινωνικὰς ἐκδηλώσεις. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης παρουσιάζει τὴν μεγαλύτερην τῆς ἀνάπτυξιν στὴν ἡλικίαν μεταξὺ τοῦ δεκάτου τετάρτου καὶ δεκάτου πέμπτου ἔτους.

Πολλοὶ συγγραφεῖς ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν ἐγκλημάτων τῆς παιδικῆς ἡλικίας κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἡβης φθάνει τὰ τρία πέμπτα τῶν παιδικῶν ἐγκλημάτων, καὶ δὲν ἀφορᾷ, ὅπως θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, μόνον σεξουαλικὰ ἐγκλήματα ἀλλὰ καὶ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας, κλοπὰς, διαρρήξεις, καὶ ληστείας ἀκόμη. Ἡ ἀντινομία μεταξὺ τῆς σκληρῆς πραγματικότητος τῆς ζωῆς καὶ τῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ψευδῶν ἰδεωδῶν τοῦ ἡβάσκοντος εἶναι ἡ αἰτία πολλὰς φορὰς ψυχικῶν ἐκρήξεων τῆς ἐκτάσεως ὥστε νὰ ὀδηγοῦν τὸν ἔφηβον ἀπὸ ἀντίδρασιν σὲ σύγκρουσιν μὲ τὸ νόμον καὶ μὲ τὴν κοινωνικὴν θεμελιώδην ἀρχήν. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν πολλὰς ἐγκληματικὰς πράξεις τῶν νέων τούτων προσλαμβάνουν πρωτόγονον χαρακτῆρα (βίαιαι συναισθηματικὰς ἐκφορτίσεις), ὠρισμέναις κλοπὰς λαμβάνουν π.χ. τὸν χαρακτῆρα ἐναντιώσεως, ἄλλαι δὲ συμβολικὸν χαρακτῆρα, π.χ.

* Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγουμένον.

κλοπὲς γυναικείων ἐσωρούχων ἢ κλοπὲς ἀντικειμένων ἐνὸς ὠρισμένου προσώπου κλπ.

Ἡ πρόγνωση τῶν ἐγκλημάτων τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας εἶναι καλὴ ὅταν δὲν παρατηροῦνται ταυτοχρόνως καὶ ἄλλες συνυπάρχουσες σοβαρὲς ἀλλοιώσεις τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐφήβου.

Ἡ παρατηρουμένη ἐγκληματικότητα κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ὅπως εἶπαμε παραπάνω, δὲν ἀφορᾷ μόνον σεξουαλικὰ ἐγκλήματα ἀλλὰ καὶ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ιδιοκτησίας, καὶ ἐπίσης ἐγκλήματα ἄλλης φύσεως, βιαιοπραγίες, ἱεροσυλίες, ὡς καὶ ἄλλες παραβάσεις τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Κατὰ τὶς στατιστικὰς, τὰ σεξουαλικὰ ἐγκλήματα συνήθως εἶναι 91% ἑτεροσεξουαλικὰ καὶ 9% ὁμοσεξουαλικὰ. Οἱ ἐγκληματικὲς πράξεις τῶν ἐφήβων δὲν πρέπει νὰ συγγένηται μὲ τὶς λεγόμενες κρίσεις τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι παρὰ νευρωτικὲς ἀντιδράσεις τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἀντιλογία, ἀπειθαρχία, φυγὴ κλπ.

Πρὶν ἢ πορεῖα πρὸς τὸ ἐγκλημα τοῦ παιδιοῦ ἐκδηλωθῆ, προηγεῖται μιὰ κατάσταση ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ὀνομάσουμε προεγκληματικὸ στάδιο.

Ἡ ἐφαρμογὴ προληπτικῶν μέτρων κατὰ τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος εἶναι φανερὸ ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τὸ στάδιο τοῦτο, δηλαδὴ κατὰ τὸ στάδιο τὸ προεγκληματικόν.

Ὅπως ἀναφέραμε παραπάνω, τὰ κυριώτερα αἷτια τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κοινωνικὰ, οικονομικὰ καὶ ψυχρονῆ. Τώρα θὰ ἐξετάσουμε τὴν πρώτη φάση τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐγκληματικότητος στὰ παιδιὰ.

Ὅσο πιὸ ἐνωρὶς διαπιστωθῆ ἡ προεγκληματικὴ φάση τόσο ἀσφαλέστερα καὶ ταχύτερα μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότητα. Ἄλλωστε, πρέπει πάντα νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψην μας ὅτι ἡ πρόληψις τῆς ἐγκληματικότητος καὶ εὐχερέστερη καὶ ὀλιγώτερο δαπανηρὴ εἶναι ἀπὸ τὴν θεραπεία τῆς.

Ἡ ὑποχρέωσίς μας νὰ καταπολεμήσουμε τὴν ἐγκληματικότητα, εἰ δυνατόν στὴ γένεσίς τῆς, εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη ἐὰν ἀνα-

λοισθοῦμε ὅτι ὅσον ἐνωρίτερα ἐκδηλωθῆ ἡ ἐγκληματικότητα (καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ληφθοῦν τ' ἀναγκαῖα προληπτικὰ μέτρα) τότεσον περισσότερο δυσχερὲς γίνεται ἡ κατάσταση ἀπὸ ἀπόψεως προγνώσεως.

Οἱ πρώιμοι παιδικοὶ ἐγκληματίες γίνονται συνήθως ὑπότροποι ἢ γίνονται χρόνιοι καὶ κατὰ ὑποτροπὴν παραβάται τῶν νόμων.

Ἐτονίσαμε ἤδη ὅτι προτοῦ ἓνα παιδὶ προβῆ σὲ ἀντικοινωνικὴ ἢ ἐγκληματικὴ πράξις παρουσιάζει διαταραχὲς προσαρμογῆς πρὸς τὸ περιβάλλον.

Ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ ἔμπειροι παιδαγωγοὶ δὲν μποροῦν μὲ θετικὸ τρόπο καὶ ἀκρίβεια νὰ διαπιστώσουν τὴν αἰτία τῆς διαταραχῆς τῆς προσαρμογῆς καὶ τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸ περιβάλλον.

Στὴν παιδοψυχιατρικὴ ἀνακύπτει στὶς περιπτώσεις αὐτὲς τὸ ἀναπόφευκτο ἐρώτημα: ποίος φταίει; τὸ περιβάλλον ἢ ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ παιδιοῦ;

Ἡ ψυχιατρικὴ καὶ ψυχολογικὴ ἐξέταση τοῦ παιδιοῦ, ὡς καὶ ἡ μελέτη τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῶν εἰδικῶν οικογενειακῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὶς ὁποῖες διαβιοῖ τὸ παιδί, μπορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὴν ὀρθὴ διάγνωσι. Φανερὸ λοιπὸν εἶναι ὅτι χωρὶς διάγνωσι καμμιά θεραπεία δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ. Ὅπως ἀναφέραμε ὅμως καὶ παραπάνω, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θέσουμε πάντοτε τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐν εἴδει διλήμματος. Ὅποτε εἶναι δυνατόν καὶ οἱ δύο αὐτοὶ παράγοντες, περιβάλλον καὶ ἰδιοσυστασία δηλαδὴ, ν' ἀποτελοῦν τὸ αἷτιον τῆς διαταραχῆς τῆς προσαρμογῆς καὶ τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς τοῦ παιδιοῦ. Στὴν περίπτωσι αὐτῇ τὸ ἐρώτημα θὰ ἔπρεπε νὰ τεθῆ κατ' ἄλλον τρόπο.

Ποίος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς παράγοντες ὑπερισχύει; Τὸ περιβάλλον ἢ ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἰδιοσυστασία τοῦ παιδιοῦ;

Ἀναλόγως τῆς ὀρθῆς ἀπαντήσεως θὰ ληφθοῦν καὶ τὰ κατάλληλα ἀνασταλτικὰ καὶ προληπτικὰ μέτρα.

Ἄς ἐξετασθῆ ὅμως κατ' ἀρχὴν πῶς τὸ παιδί ὀδηγεῖται σιγά-σιγά στὴν ἀντικοινωνικὴ καὶ ἐγκληματικὴ συμπεριφορὰ.

Ὡς ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ ἐννοοῦμε τὴν φυγοπονίαν, τὴν σεξουαλικὴν ἀστάθειαν, συχνὴν δηλαδὴ ἀλλαγὴν τοῦ σεξουαλικοῦ συντρόφου ἀκόμη καὶ χωρὶς δῶρα, τὴν ἀλητεία καὶ τὴν πορνείαν, ἀνδρική καὶ γυναικείαν.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα αἴτια τῆς ἀντικοινωνικῆς ὀλισθήσεως τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ διαταραχὴ τῶν συναισθηματικῶν του σχέσεων μὲ τοὺς γονεῖς, ἰδιαίτερος δὲ μὲ τὴν μητέρα. Τοῦτο κυρίως παρατηρεῖται στὴν διαλελυμένη οἰκογένεια—ὄρφανία, διαζύγιο, ἐγκατάλειψη τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀλκοολισμὸς τοῦ πατέρα, ἀπομάκρυνση τῶν γονέων λόγῳ ἀνωτέρας βίας, κλπ.

Ὅταν τὸ παιδί φθάσῃ στὴν ἡλικίαν τῶν ὀκτῶ εἰς δώδεκα ἐτῶν, ὅπότεν ἐμφανίζῃ τὶς πρῶτες διαταραχὰς τῆς συμπεριφορᾶς καὶ προβαίνει στὶς πρῶτες ἀντικοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, ἡ ἔλλειψη τοῦ πατέρα παίζει σημαντικώτατον παιδαγωγικὸν ρόλον.

Τὸ παιδί δὲν ἔχει τὸ δέος τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, τοῦ λείπει συνεχῶς τὸ αἶσθημα τῆς πειθαρχίας, τῆς ἀναγκαστικῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς προσαρμογῆς. Στὴν περίπτωσιν μάλιστα τῆς ἀπουσίας τοῦ πατέρα ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔχει αὐτὴ πάνω στὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ παιδιοῦ, ἐπιτείνει πολλὰς φορὰς καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ παραμέλησις τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα, ἡ ὁποία ἀναγκάζεται ν' ἀπουσιάζῃ ἀπὸ τὸ σπίτι λόγῳ ἀνωτέρας βίας, εἴτε γιὰτὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τῶν ἀπαραιτήτων γιὰ τὴν συντήρησιν μέσων, εἴτε γιὰτὶ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀπασχολῆται μὲ ἐργασίας τὶς ὁποῖες θὰ ἀνελάμβανε, ἂν ὑπῆρχε, ὁ σύζυγος. Τότε τὸ παιδί ἀναγκαστικὰ μένει μόνον του, ἡ ἀνία καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν του, ἡ ἔλλειψη τῆς σκέψης τῶν γονέων του τὸ βαραίνει καὶ τὸ καταθλίβει. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀνίας καὶ τῆς καταθλίψεως εἶναι ἡ ἀλητεία. Προσπαθεῖ νὰ βρῇ στὸ δρόμον ὅ,τι δὲν ὑπάρχει στὸ σπίτι του. Περιπλανᾷται ἄσκοπα στοὺς δρόμους, ἐκεῖ συνδέεται μὲ ἄλλα παιδιὰ, στὴ φιλίαν τῶν ὁποίων ἀναζητεῖ στοργὴν καὶ συμπάρασιν. Ἀναγκαστικὰ μιμεῖται τὶς πράξεις τους, οἱ ὁποῖες πολλὰς φορὰς δὲν εἶναι ἀθῶα παιχνίδια ἀλλὰ

ἀντικοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, καὶ ἔτσι ὁ μικρὸς ἐγκαταλειμμένος μπαίνει σιγὰ-σιγὰ στὴν παρανομίαν. Τὸ συναισθηματικὸν ἀδέσμευτον παιδί παρουσιάζει συχνὰ τὶς ἐγκληματικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀλητείας, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς κλοπῆς.

Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἀφορμαὶ τῆς διαταραχῆς τῶν συναισθηματικῶν δεσμῶν ποὺ ὀδηγοῦν τὸ παιδί στὸ δρόμον καὶ τὸν νεκρὸν στὰ κακόφημα κέντρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτη θέσις καταλαμβάνει ἡ πιεστικὴ καὶ, ἰδιαίτερα, ἡ τυραννικὴ συμπεριφορὰ μητριᾶς ἢ πατριοῦ, ἡ ἀκόμη καὶ ἡ σχολαστικὴ, ἄδικη καὶ συχνὰ τυραννικὴ συμπεριφορὰ τῶν φυσικῶν γονέων.

Ἡ καταπίεσις στὴν οἰκογένειαν ἐξωθεῖ γενικὰ τὸ παιδί στὸν δρόμον, στὴν ἀλητείαν καὶ στὰ κακόφημα κέντρα. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἄλλοι παράγοντες, π.χ. ὀργανικοὶ ἢ ἔνδοκρικοὶ, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ παίζουσιν αἰτιολογικὸν ἢ ἐπικουρικὸν ρόλον στὴν ἐμφάνισιν τοῦ συναισθηματικῶς ἀδέσμευτου καὶ ἀλητεῦντος παιδιοῦ.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι προδιατεθειμένα τόσο στὴν νεύρωσιν ὅσο καὶ στὴν ἐγκληματικὴν κίνησιν. Τὰ 25% ἀπὸ αὐτὰ γίνονται νευρωτικά, τὰ 50% βαδίζουσιν στὴν ἐγκληματικὴν κίνησιν, τὰ δὲ ἄλλα 25% καθίστανται ἀπλῶς ἀντικοινωνικά. Τὸ συμπέρασμα τὸ ὁποῖον προκύπτει ἀπὸ ὅσα μέχρι τώρα ἀναφέραμε, εἶναι ὅτι ἀπὸ ψυχιατρικῆς ἀπόψεως ὅλη μας ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ στραφῇ πρὸς τὴν διαταραχὴν τῆς συμπεριφορᾶς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τὴν ὁποία ὀνομάζομε συναισθηματικῶς ἀδέσμευτον παιδί. Ἡ κατάστασις αὕτη ἦτο προηγουμένως γνωστὴ ὡς ἀλητεία ἢ ἠθικὴ ἀνοία. Ἐκεῖ ἀνευρίσκειται συχνὰ τὸ προεγκληματικὸν στάδιον τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Πράγματι, κατὰ τὶς παραπλανήσεις του ἀνὰ τὰς ὁδοὺς χωρὶς κανένα ἔλεγχον τὸ παιδί περιπίπτει σὲ πολλὰς παραβάσεις. Στὴν πρῶτη γραμμὴ ἔρχονται οἱ μικροκλοπὲς καὶ οἱ ὑπεξαίρεσεις, ἔπειτα ἡ καταστροφὴ τῆς ξένης περιουσίας, καὶ ἀκολουθοῦν οἱ σεξουαλικὰς παραβάσεις, ἑτεροφυλικὰς καὶ ὁμοφυλικὰς, προσβολὰς τῆς δημοσίας αἰδοῦς, καὶ τὰ λοιπὰ.

Τώρα τελευταία παρατηρεῖται μὴ τάση

τῶν νέων πρὸς τὴν κλοπὴ αὐτοκινήτων τὰ ὅποια κλέβουν ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτήτας των, ἰδίως τὰ αὐτοκίνητα Ι.Χ., τὰ ὅποια σταθμεύουν στὶς διάφορες ἀκροθαλασσιές καὶ τὰ ὅποια, ἀφοῦ τὰ χρησιμοποιήσουν ἀπλῶς καὶ μόνον γιὰ τὴν διασκέδαση τους, τὰ ἐγκαταλείπουν ὅπου τύχη καὶ πολλές φορές ἀφοῦ τοὺς προξενήσουν διάφορες φθορές καὶ ζημιές. Ἐπίσης παρατηρεῖται τελευταῖα αὐξηση τῶν ἀδίκων ἐπιθέσεων κατὰ διαφόρων προσώπων, οἱ ὅποιοι πολλές φορές ἐκτελοῦνται χωρὶς καμμιὰ ἀφορμὴ, ἀλλὰ

ἀπλῶς καὶ μόνον γιὰ τὴν διασκέδαση τοῦ ἐκτελοῦντος αὐτὸς (τεντυμποϊσμός). Τὸ παιδί δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς οἰκογένειας, γιὰτὶ ἔτσι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ καταστῇ ἔρμαιο ἀνηλικίων ἢ καὶ ἐνηλικίων ἀσυνειδήτων διαφθορέων. Ἀντιθέτως, εἶναι ἀνάγκη νὰ κρατηθῇ στὴν οἰκογένεια ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο μὲ τοὺς συναισθηματικούς δεσμούς τῆς ἀγάπης, τῆς στοργῆς, τῆς φροντίδος, τῆς ἐπιβλέψεως καὶ τῆς βοήθειας. (Συνεχίζεται)

ΔΙΕΘΝΗ ΝΕΑ

ΟΞΥΓΟΝΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ

«Εἶναι τόσον φυσικόν, ὡς τὴν ἀναπνοήν». Αὕτῃ εἶναι μία παρατήρησις, πού ἔχει διατυπωθῆ ἑκατομμύρια φορές, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον. Διὰτὶ ὅμως ἡ ἀναπνοὴ εἶναι φυσικὴ; Διὰτὶ ἀναπνέομεν; Διὰτὶ χρειαζόμεθα ὀξυγόνον. Χρειαζόμεθα ὀξυγόνον, διότι τὰ κύτταρα πού ἀποτελοῦν τὸ σῶμα μας δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν ἢ νὰ ἐργασθοῦν χωρὶς αὐτό. Τὸ ὀξυγόνον εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἀέρια πού ὑπάρχουν εἰς τὸν ἀέρα πού ἀναπνέομεν. Γεμίζομεν τοὺς πνεύμονάς μας μὲ ἀέρα, καὶ τὰ μικροσκοπικὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα τῶν πνευμόνων μας κατακρατοῦν τὸ ὀξυγόνον πού περιέχει. Τὸ ὀξυγόνον εἰσέρχεται εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ τὸ διοξειδίον τοῦ ἀνθρακος ἐξέρχεται. Αὐτὸ λοιπὸν πού ἐκπνέομεν εἶναι διοξειδίον τοῦ ἀνθρακος. Εἶναι δηλαδὴ ὡς τὴν βιάζομεν βενζίνην εἰς τὴν μηχανὴν ἑνὸς αὐτοκινήτου, νὰ τὴν καίμῃ καὶ νὰ τὴν βιάζομεν ἀπὸ τὴν ἐξάτμισιν. Ἄλλὰ καὶ τὸ αὐτοκίνητον διὰ νὰ κάψῃ τὴν βενζίνην χρειάζεται ὀξυγόνον. Τὸ διοξειδίον πού ἐκπνέομεν ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐξάτμισιν.

Ὁ ἐγκέφαλος εἶναι ὁ θάλαμος ἐλέγχου τοῦ σώματος. Καὶ αὐτὸς περιέχει κύτταρα, πού χρειάζονται ὀξυγόνον διὰ νὰ λειτουργήσουν. Τὸ ὀξυγόνον αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ μόνον ἀπὸ τὸ αἷμα, πού κυκλοφορεῖ εἰς αὐτόν. Δι' αὐτὸ ἔαν οἱ πνεύμονες δὲν λειτουργοῦν καλὰ καὶ στέλλουν ὀλίγον ἢ καθόλου ὀξυγόνον, ὁ ἐγκέφαλος δὲν μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ στείλῃ σήματα εἰς τοὺς μῦς, καὶ τὸ σῶμα δὲν λειτουργεῖ, πεθαίνει. Ἐνα ἀρτιγέννητον βρέφος διὰ νὰ ζήσῃ πρέπει νὰ πάρῃ τὴν πρώτην του ἀναπνοήν. Ἄν δὲν ἀναπνεύσῃ, πεθαίνει, ἀπὸ τὴν λεγομένην «ᾠχρὰν ἀσφυξίαν». Διὰ νὰ σωθοῦν τὰ ἀρτιγέννητα πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἓνας τρόπος νὰ διοχετευθῆ εἰς τὴν κυκλοφορίαν καὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν των ὀξυγόνον. Μία βρετανικὴ ἑταιρεία διεξάγει ἐρεῦνας σχετικὰς μὲ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τελευταίως διέτυπωσε τὴν ἄποψιν ὅτι τὰ ἀρτιγέννητα πρέπει νὰ τοποθε-

τοῦνται εἰς θάλαμον, ὁ ὁποῖος πληροῦται μὲ ὀξυγόνον ὑπὸ ὑψηλὴν πίεσιν.

Ὁ ἀέρας πού ἀναπνέομεν ἔχει πίεσιν 14 λιμπρῶν κατὰ τετραγωνικὴν ἴντσαν καὶ περιέχει μικρὸν ποσοστὸν ὀξυγόνου, περίπου 1/5. Εἰς τὸν θάλαμον, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καθαρὸν ὀξυγόνον καὶ μπορεῖ νὰ ἔχῃ πίεσιν ὑπερδιπλασίαν τοῦ κανονικοῦ ἀέρος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὀξυγόνον εἰσάγεται ἀναγκαστικῶς εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ἀρτιγέννητου, ἄρα καὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Τὸ βρέφος βοθηθεῖται νὰ πάρῃ τὴν πρώτην του ἀναπνοήν καὶ νὰ ζήσῃ. Ὅπως εἶναι φυσικόν, τὸ βρέφος πρέπει νὰ εἰσάγεται ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα εἰς τὸν θάλαμον, καὶ ἡ ἑταιρεία κατασκευάζει τὸν σχετικὸν ἐξοπλισμὸν κινήτων ὥστε νὰ βοηθῆσῃ εἰς αὐτό.

Εἰς τὴν πραγματικότητά τὸ θάλαμος αὐτὸς πιέσεως διὰ τὰ βρέφη εἶναι ἐξέλιξις τῶν θαλάμων πού προωρίζοντο δι' ἐνήλικας. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἐνηλικίων δὲν τίθεται ζήτημα πρώτης ἀναπνοῆς. Ἡ ἑταιρεία ἀπέβλεπε νὰ κάμῃ τὴν θεραπείαν εὐκολωτέραν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς οἱ ὁποῖοι, ἕνεκα τῆς καταστάσεως των δυσκολεύονται νὰ ἀναπνεύσουν.

Παρουσιάζονται περιπτώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐν ἄτομον εἰς τὸ νοσοκομεῖον χρειάζεται μεγαλύτερα ἀποθέματα ὀξυγόνου ἀπ' ὅ,τι συνήθως, ἢ χρειάζεται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ φυσιολογικὸν τῆς ἐπίπεδον ἢ ἰσορροπία ὀξυγόνου εἰς τὸν ὄργανισμὸν του, διότι οἱ πνευμόνες του πάσχουν ἢ δὲν λειτουργοῦν κανονικῶς. Τόσον τὰ βρέφη ὅσον καὶ οἱ ἐνήλικες τοποθετοῦνται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τοὺς θαλάμους αὐτοὺς πιέσεως. Οἱ ἐνήλικες, διὰ ψυχολογικούς λόγους, μποροῦν νὰ ὀμιλοῦν μὲ τοὺς ἰατροὺς, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸν θάλαμον, μὲ τηλεφῶνον. Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πιέσεως εἰς τὸν θάλαμον εἶναι ὅτι ὀξυγόνον μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κυκλοφορίαν μας τόσον μὲσω τῶν πνευμόνων ὅσον καὶ μὲσω ἄλλων τμημάτων τοῦ σώματος. Ἄρα ὁ θάλαμος πιέσεως εἶναι πιὸ ἀποδοτικὸς καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια μας τὴν ἀναπνοήν.